

Sygn. akt IC 1446/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR (del.) Bogusław Glinka

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. P.**

przeciwko **D. K. i G. K.**

o zapłatę kwoty 190.657,98 złotych

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 5.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Ś. kwotę 107,38 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód T. P. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych D. K. i G. K. kwoty 190.657,98 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13.07.2016r, do dnia i kosztami procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania powód wskazał, że jest spadkobiercą zmarłej żony - K. P., córki pozwanych. Pozwani nabyli lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w Ś.. Już przy zakupie lokalu byli wspomagani przez powoda i jego małżonkę. Po zakupie lokalu przez pozwanych, powód z żoną pomagali finansowo w jego remoncie rodzicom, gdyż warunki techniczne lokalu były bardzo złe, bowiem pozwani lokal zakupili na rynku wtórnym. Lokal został bezumownie udostępniony powodowi i jego zmarłej małżonce do użytkowania. Powód wraz z małżonką nigdy nie zawierali żadnych umów z pozwanymi na używanie mieszkania. Powód wspólnie ze zmarłą małżonką zajmował lokal na prośbę pozwanych od października 2006 r. do czerwca 2012 r. Pozwani dokonywali samodzielnie remontu swojego lokalu. Powód z żoną pomagali im dokonywać zakupów materiałów budowlanych z własnych środków oraz zastępowali ich w różnych czynnościach przed organami administracji publicznej, w kontaktach z firmami wykonawczymi dotyczących przedmiotowego lokalu i w różnych innych bieżących sprawach związanych z remontem i wyposażaniem mieszkania. Z uwagi na kłopoty finansowe pozwanych, powód wraz z małżonką wspomagali ich np. dokonując szeregu zakupów materiałów do remontu dotyczącego lokalu i jego wyposażenia. Nakłady obejmowały remont lokalu, jego wykończenie, a także zakup stałego wyposażenia przedmiotowego mieszkania, co potwierdza szereg faktur VAT, rachunków, paragonów zakupów, umów cywilnoprawnych i pokwitowań dokonanych przez powoda wpłat zaliczek związanych z lokalem oraz innych dokumentów, które były wystawiane na różne osoby związane z remontem, zależnie od

możliwości i okoliczności, po części przez powoda, małżonkę powoda, spółkę, a także wykonawców, którym został zlecony remont mieszkania.

Poza powyższymi nakładami, powód wraz z małżonką - na prośbę pozwanych, dokonali zakupu szeregu rzeczy ruchomych w ramach wyposażenia ruchomego mieszkania m.in. komody, szafki, łóżko, kredens, zegar, stołu z 10 krzesłami oraz telewizora. W trakcie korzystania z mieszkania pozwanych, powód wraz ze swoją małżonką wspomagali finansowo pozwanych w związku z ich wydatkami kredytowymi poniesionymi na ten lokal. Dokonywali na rzecz pozwanych wpłat kwot, które miały stanowić finansowe wsparcie w spłacie rat kredytu hipotecznego przez pozwanych, których rata wynosiła kwotę około 1.050 zł miesięcznie. Powód z małżonką wspomogli pozwanych na łączną kwotę, która wyniosła 78.063 zł. Pozwani udostępnili do bezumownego używania mieszkanie powodowi i jego żonie w okresie od 10.2006r. do czerwca 2012r. Po tym czasie pozwani zakończyli remont prowadzony przy udziale powoda. W związku z własnymi problemami finansowymi pozwani nakazali powodowi opuścić ww. lokal. Po opuszczeniu mieszkania przez powoda, pozwani oddali lokal w najem osobie trzeciej. W dniu (...) zmarła żona powoda, a córka pozwanych.

Żądana przez Powoda kwota wynosi łącznie 250.657,98 zł. Powód dobrowolnie wyprowadził się z mieszkania używających. Wielokrotnie po przeprowadzce upominał się o zwrot za powyższe wpłaty dokonywane w imieniu pozwanych, które poczynił w ich imieniu. Pozwani po wielokrotnych wezwaniach, w ramach zwrotu nakładów obdarowali powoda pieniędzmi w kwocie 60.000 zł. W dniu 5.07.2016 r. powód wezwał pozwanych do dobrowolnego pozasądowego spełnienia zobowiązania wynikającego z reszty nakładów na lokal. Wezwanie to nie odniosło skutku i do dnia dzisiejszego Pozwani nie uregulowali pozostałej części należności, która łącznie opiewa na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

W pozwie powód oświadczył, że potrąca część swojej należności wynikającej z roszczeń wobec Pozwanych dochodzonego w niniejszym postępowaniu do kwoty otrzymanej w dniu 4.05.2016r. darowizny w wysokości 60.000 zł. Z powyższych względów powód dochodzi kwoty 190.657,98 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Wskazali, że powód był mężem ich zmarłej córki, z którą zamieszkiwał w ich mieszkaniu przy ul. (...) w Ś., na podstawie ustnej umowy użyczenia. Mieszkanie zostało nabyte w stanie do remontu i powód wraz z córką pozwanych mieli wyremontować mieszkanie pod swoje potrzeby, według własnego uznania, przy czym główne wydatki finansowane były przez pozwanych z kredytu i wolnych środków. Zaprzeczyli, aby powód czynił nakłady na nieruchomości pozwanych, a jeśli tak – gdyż niektóre prace lub faktury mógł zostać zapłacone przez powoda lub ich córkę, to roszczenie o ich zwrot uległo przedawnieniu. Zaprzeczyli, by powód i córka pozwanych wspierali ich finansowo poprzez pomoc w spłacie kredytu na zakup mieszkania przy ul. (...). Byli wystarczająco dobrze sytuowani, by spłacać kredyt samodzielnie. To ich córka z powodem nie mieli dochodów wystarczających, by uczestniczyć w spłacie kredytu, mieli wręcz problemy finansowe, zadłużenia. Pozwani zaprzeczyli, by meble i inne akcesoria kupował powód. Pozwani, realizując wizję córki i powoda, do mieszkania kupowali różne rzeczy np. antyczny kredens, zegar, duży rozkładany stół i 10 krzesel, dużą lodówkę itp. W pierwszym półroczu 2012 r. pozwani zdecydowali, że mieszkanie na J. (...) wynajmą, co ułatwi spłacanie kredytu i umożliwi baczniejszą opiekę nad młodymi. Córka z mężem zamieszkała z nimi przy pl. (...). Po problemach zięcia i córki z alkoholem we wrześniu 2013 r. wyprowadzili się od pozwanych i wynajęli mieszkanie przy ul. (...) w Ś.. W połowie 2014 r. po nawrocie choroby i szczerych rozmowach z córką o bardzo trudnej sytuacji zdrowotnej i materialnej, gdy wymagała stałej opieki ponownie zamieszkała z pozwanymi przy pl. (...).

Pozwani zarzucili, że część faktur złożonych przez powoda wystawiona jest na firmę (...), a więc stanowiły koszty firmy, część faktur dotyczy mieszkania we W. przy ul. (...), gdzie powód był zameldowany, a część mieszkania córki przy ul. (...) we W., w którym przeprowadzali remonty.

W odniesieniu do darowizny na rzecz powoda kwoty 60 000 zł, pozwani wskazali, że wykazując dobrą wolę po sprzedaży mieszkania i nie chcąc mieć zysku ani strat z tej inwestycji oraz chcąc zamknąć rozdział dotyczący planów związanych dziećmi i chęcią wspierania ich, postanowili różnicę ze sprzedaży mieszkania, stanowiącą właśnie 60 000

zł przekazać w formie darowizny powodowi. Kwota ta zawiązką winna zrekompensować rzekomy wkład powoda w urządzeniu mieszkania przy J. (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. P. i K. P. byli małżeństwem od (...) r. gdy zmarła na skutek choroby. K. P. była córką pozwanych G. i D. K.. Najpierw powód, a później jego żona prowadzili w latach 2005-2010 r. prowadzili (...) pod nazwą (...) początkowo we W. przy ul. (...), a od 2005/2006 r. na B.. Powód był osobą współpracującą w firmie żony. Po zaprzestaniu działalności przez K. P. w 2010 r., powód był na zasiłku dla bezrobotnych, następnie pracował w kilku różnych firmach m.in. w L. D. z wynagrodzeniem 1500 zł brutto, pracował też jako (...).

Dochody T. i K. P. wynosiły: w 2007 r. 48265,89 zł netto, co stanowi kwotę 4022,15 zł miesięcznie na dwie osoby, dochód stanowiący podstawę składek na ubezpieczenia społeczne wyniósł dla K. P. w 2005 r. -15731,26 zł, w 2006 r. 6134,97 zł, w 2007 r. 3243,09 zł, w 2008 r. 15270,98 zł, w 2009 r. 20934,88 zł, w 2010 r. 5519,11 zł w 2011 r. 4142,12 zł, w 2012 r. 4488,42 zł i w 2013 r. 4574,20 zł. Po zaprzestaniu działalności przez K. P. i powoda w latach 2011-2012 działalność tę prowadził ojciec powoda będąc już na emeryturze. W tym czasie rodzice powoda osiągnęli dochód: w 2011 r. 29727,48 zł netto, co stanowi kwotę 2477,29 zł miesięcznie na dwie osoby, w 2012 r. 30675,46 zł netto, co stanowi kwotę 2556,28 zł miesięcznie.

Dowód: deklaracje podatkowe k. 345-359

obliczenie wskaźnika podstawy wymiaru emerytury dla K. P. k. 352

przesłuchanie stron

W dniu 11 maja 2006 r., aby mieć bliżej siebie córkę z powodu jej problemów zdrowotnych, pozwani kupili mieszkanie przy ul. (...) w Ś. 140000 zł, przy czym kwota 5000 zł, została zapłacona przed podpisaniem umowy, a kwota 135000 zł miała być zapłacona z kredytu bankowego

W dniu 8 maja 2006 r. pozwani zaciągnęli kredyt na zakup mieszkania przy ul. (...) w wysokości 174 441,62 zł indeksowany kursem (...), w tym kwotę 135000 zł na pokrycie części ceny nabycia oraz kwotę 35000 zł na pokrycie kosztów remontu nieruchomości, Kredyt miał być wypłacany był w transzach w części remontowej 5000 zł do dnia 30 maja 2006 r., 20000 zł do dnia 30 czerwca 2006 r. i 10000 zł do dnia 30 września 2006 r. Pieniądze na remont z kredytu przekazywane były przez pozwanych córce lub powodowi. A faktury z rozliczenia poszczególnych transz przedkładane do banku.

Pozwani oddali mieszkanie córce i jej mężowi do bezpłatnego korzystania, zobowiązani byli jedynie ponosić koszty utrzymania, tj. opłat do wspólnoty, opłat za media. Upoważniając w dniu 7 grudnia 2006 r. powoda do zmiany licznika energii elektrycznej pozwani podpisali umowę użyczenia mieszkania córce i powodowi nieodpłatnie na czas nieokreślony. Ponieważ mieszkanie wymagało kapitalnego remontu pozwani wyrazili zgodę na przeprowadzenie remontu i wykończenie mieszkania według własnej wizji córki. Przekazywali środki na remont z udzielonego kredytu, częściowo oszczędności, niektóre wydatki mogła ponosi córka z powodem. Ponieważ córka posiadała mieszkanie we W. przy ul. (...), które było wynajmowane i remontowane, część wydatków dotyczy tego mieszkania.

dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) k. 196-198

akt notarialny rep. (...) nr (...) k. 189-191

przesłuchanie pozwanych

oświadczenie pozwanych o użyczeniu lokalu k. 441

upoważnienie do zmiany licznika k. 442

Zadłużenie pozwanych z tytułu kredytu zaciągniętego na mieszkanie przy ul. (...) według stanu na dzień 8 lutego 2016 r. wyniosło 46558,25 CHF. Pozwani spłacili kredyt w całości w dniu 4 marca 2016 r. w kwocie 46295,58 CHF (równowartość 184 471,69 zł)

Dowód: zaświadczenie o zadłużeniu z 8.02.2016 r. k. 225

potwierdzenie przelewu z 4.03.2016 r. k. 226

historia rachunku k. 227

Powód z żoną opuszczając mieszkanie przy ul. (...) w czerwcu 2012 r. odnowili je dokonując pomalowania i prania tapicerki meblowej.

Dowód: faktura VAT nr (...) k.12-13

Faktura VAT nr (...) k. 69

przesłuchanie pozwanych

Po wyprowadzeniu się powoda z żoną z mieszkania przy ul. (...) zostało ono wynajęte za czynsz w wysokości 2000 zł miesięcznie, przy czym najemca zobowiązany był uiszczać opłaty za media i koszty zarządu. Następnie mieszkanie było wynajęte od dnia 12czerwca 2015 r. z czynszem w wysokości 1900 zł w tym należność do wspólnoty 450 zł, oprócz tego najemca obowiązany był opłacać media. Należności z czynszu przeznaczane były na pokrycie rat kredytu. Mieszkanie to zostało sprzedane przez pozwanych w dniu 21 kwietnia 2016 r. za cenę 390000 zł. Po sprzedaży mieszkania pozwani w dniu 4 maja 2016 r. dokonali na rzecz powoda darowizny kwoty 60000 zł z przeznaczeniem na rozwiązanie jego ówczesnych problemów mieszkaniowych.

dowód: umowa najmu z 14.06.2012 r. k.218-220,

umowa najmu z 12.06.2015 r. k. 221-224

akt notarialny rep. (...) nr (...) k. 192-195

umowa darowizny k. 231

przesłuchanie pozwanych

Pozwani kupowali także wyposażenie do swojego mieszkania przy ul. (...), w którym zamieszkiwała córka z powodem, uwzględniając jej upodobania do starych mebli (antyków) kupili m. in. Zegar stylizowany, kredens, a także stół z 10 krzesłami. Pozostałe rzeczy kupili powód z żoną. Powód niektóre rzecz zabrał, pozostałe zostały w mieszkaniu: kredens, komoda, zegar, stół z krzesłami i ława oraz telewizor, które przekazane zostały nabywcom wraz z lokalem. Powód miał możliwość zabrania mebli i wyposażenia mieszkania, o czym był informowany przez pozwanego, jednak nie skorzystał.

Dowód: przesłuchanie pozwanych

korespondencja e-mail k. 228-229

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentacji przedłożonej do akt, mającej dla sprawy istotne znaczenie oraz na podstawie przesłuchania stron, przy czym Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych, bowiem znajdowały one potwierdzenie w dokumentach. Twierdzenie powoda w sprawach spornych były niewiarogodne, poczynając od braku uzgodnień co do sposobu przeprowadzenia remontu, poprzez zakres i możliwości finansowania zakupu lokalu i jego remontu oraz wyposażenia przez powoda i jego żonę, po przypisywanie sobie wydatków z dokumentów źródłowych wystawionych na inne osoby. Sąd uznał, że nie stanowią dowodu poniesienia przez powoda nakładów na nieruchomości pozwanych faktury wystawione na osoby trzecie, a także firmę powoda i jego żony. Pozostałe faktury wystawione na K. P. nie wskazywały z jakich środków były poniesione, czy z własnych, czy z kredytu zaciągniętego przez pozwanych na remont. Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o skierowanie zapytań do banków (...) S.A. oraz (...) Banku S.A. dotyczących rachunku i źródła spłaty rat kredytu hipotecznego oraz wyciągi z konta bankowego pozwanych, jako niedopuszczalne, objęte tajemnicą bankową z art. 105 ustawy prawo bankowe,, a nadto wniosek ewentualny o zobowiązanie pozwanych do wskazania na jaki rachunek i w jakiej kwocie powód z żoną dokonali wpłat dla pozwanych celem spłaty kredytu hipotecznego, jako sprzeczny z rozkładem ciężaru dowodu z art. 6 k.c. Jeśli powód z żoną dokonywali wpłat na rachunek pozwanych lub bezpośrednio na rachunek kredytowy to potwierdzenie takich przelewów (wpłat) powinien posiadać powód. Pozwani zaprzeczyli, by w jakiegokolwiek części powód z żoną spłacali kredyt zaciągnięty przez pozwanych. Nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych zapiski, notatki nie zawierające podpisu autora, sporządzone luzem lub w kalendarzu a znajdujące się na kartach akt: 89, 94, 98, 101, 131, 133-134, 367-382, 405-412 bowiem nie stanowią one dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu powoda i jego żonę K. oraz pozwanych łączyła umowa użyczenia mieszkania pozwanych przy ul. (...) w Ś. zawarta w sposób dorozumiany. Potwierdzają to przede wszystkim zeznania pozwanych, ale także łączący pozwanych z córką stosunek bliskości, chęć pomocy. Pozwani kupili wskazane mieszkanie w związku z problemami zdrowotnymi i finansowymi córki i jej męża, gdyż chcieli jej pomóc i mieć ją bliżej siebie. Oddali je do nieodpłatnego korzystania z ponoszeniem jedynie opłat na rzecz wspólnoty i za tzw. media zezwalając na wykończenie mieszkania według własnego pomysłu, akceptując i opłacając większość wydatków remontowych. Zatem do stosunku prawnego zastosowanie mają przepisy art. 710-719 k.c. o umowie użyczenia, w szczególności art. 713 k.c., zgodnie z którym „Biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej. Jeżeli poczynił inne wydatki lub nakłady na rzecz, stosuje się odpowiednio przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia.” Przy czym należy wskazać, że wyrażenie zgody na dokonanie nakładów lub zatwierdzenie ich ex post nadaje czynnościom cech zlecenia, co powoduje, że przepisów o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia nie stosuje się, a właśnie przepis art. 713 k.c. W tym zakresie warte przytoczenia jest uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1124/13 „Zgodnie z art. 713 k.c. biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej, jeżeli poczynił inne wydatki lub nakłady na rzecz, stosuje się odpowiednio przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia. Jak trafnie wskazał w wyroku z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt I ACa 276/10 Sąd Apelacyjny w Poznaniu umowa użyczenia to umowa jednostronnie zobowiązująca, w której biorący korzysta z cudzej rzeczy w sposób określony przez użyczającego, a jeżeli dokonuje nakładów na rzecz, to zgodnie z art. 752 w zw. z art. 713 czyni to nie dla siebie, lecz dla użyczającego, dla jego korzyści i tylko wtedy może żądać zwrotu uzasadnionych nakładów, jak osoba prowadząca cudze sprawy bez zlecenia. Jednakże na aprobatę zasługuje również pogląd Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II CZP 125/09 wskazał, iż art. 753 § 2 k.c. w zw. z art. 713 k.c. nie ma zastosowania do rozliczenia nakładów na rzecz użyczoną, poczynionych przez biorącego do używania za zgodą użyczającego.(...) Rozliczenie nakładów poniesionych na nieruchomości nastąpiło bowiem zgodnie z przepisami regulującymi umowę użyczenia, która łączyła strony i nie było potrzeby posilkowania się przepisami dotyczącymi

rozliczeń między samoistnym posiadaczem a właścicielem (art. 226 k.c.), która to regulacja odnosi się do zwiększenia wartości rzeczy w chwili jej wydania lub do zakresu bezpodstawnego wzbogacenia właściciela kosztem posiadacza.”

Z kolei w postanowieniu z dnia 5 marca 2009 r., sygn akt III CZP 6/09, Sąd Najwyższy wskazał, że „Umowa użyczenia, motywowana najczęściej bezinteresownością i chęcią przyścia z pomocą osobom bliskim, ma na celu przysporzenie przez użyczającego korzyści biorącemu, który bezpłatnie może korzystać z rzeczy użyczającego. Nie jest to umowa wzajemna: świadczeniu użyczającego nie odpowiada świadczenie biorącego, bowiem nie jest on zobowiązany do żadnych świadczeń. Jest to umowa jednostronnie zobowiązująca, w której biorący korzysta z rzeczy cudzej w sposób określony przez użyczającego, a jeżeli dokonuje nakładów na rzecz, to zgodnie z art. 752 w zw. z art. 713 k.c., czyni to nie dla siebie, lecz dla użyczającego, dla jego korzyści i tylko wtedy może żądać zwrotu uzasadnionych nakładów jak osoba prowadząca cudze sprawy bez zlecenia. (...) Natomiast jeżeli stosunek prawny, na gruncie którego dokonano nakładów, nie reguluje ich rozliczenia, wówczas, zgodnie z art. 230 k.c., mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 224-226 k.c. Przepisy te mają też zastosowanie wprost, gdy nakłady dokonywane były bez wiedzy, czy zgody właściciela, a więc nie na podstawie umowy z nim zawartej. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że umowa stron, ani przepisy regulujące dany stosunek prawny nie przewidują sposobu rozliczenia nakładów, jak również nie ma podstaw do stosowania wprost lub odpowiednio art. 224-226 k.c., zastosowanie znajdzie art. 405 k.c., bowiem przepisy art. 224-226 k.c. mają charakter szczególny wobec art. 405 k.c.”

Sąd Rejonowy podziela wskazane argumenty prawne wyrażone w powyższych orzeczeniach uznając, że podstawą rozliczenia ewentualnych nakładów poniesionych przez powoda i jego zmarłą małżonkę winny być przepisy dotyczące użyczenia. Te zaś wprowadzają roczny termin przedawnienia roszczenia o zwrot nakładów na rzecz (art. 719 k.c.). Zatem roszczenie powoda w zakresie zwrotu nakładów na mieszkanie pozwanych podlega oddaleniu, jako przedawnione. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia zobowiązany może uchylić się od zaspokojenia roszczenia, co w niniejszej sprawie pozwani uczynili podnosząc skuteczny zarzut przedawnienia. Skoro powód wniósł pozew w dniu 8 sierpnia 2017 r. a powód wraz z żoną opuścili mieszkanie pozwanych przy ul. (...) w czerwcu 2012 r. to roczny termin przedawnienia upłynął w czerwcu 2013 r.

Należy dodatkowo wskazać, że Sąd nie podzielił poglądów powoda prezentującego charakter posiadania powoda, jako dzierżenie lub władztwo prekaryjne. Niemniej jednak bez względu na podstawę prawną roszczenia o zwrot nakładów skuteczny byłby zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego z tytułu posiadania rzeczy na podstawie art. 229 § 1 k.c., gdyż roszczenia posiadacza o zwrot nakładów na rzecz przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy, a więc a tym samym terminie, jak przy umowie użyczenia. Także pomiędzy dokonywaniem nakładów na mieszkanie pozwanych, na które powołuje się powód, czyli w 2006 r. a datą wytoczenia powództwa 8 sierpnia 2017 r. upłynął maksymalny 10-letni termin przedawnienia, po którym przedawniają się roszczenia nieuregulowane odrębnie, liczony nie od daty zwrotu rzeczy lecz poniesienia nakładu, zgodnie z art. 120 zd. 2 k.c.

Nie mogło dojść do przerwania biegu przedawnienia przez uznanie roszczenia, o jakim mowa w art. 123 § 1 pkt 2 k.c., bowiem w żadnej mierze umowy darowizny z dnia 4 maja 2016 r. nie można uznać za takie oświadczenie pozwanych, wbrew pogładowi powoda, nie odnosi się ono do roszczeń powoda.

Powód przedłożył także faktury, których przedmiot zakupu nie pozostawał w żadnym związku z nakładami na lokal mieszkalny np. na zakup boostera N500 (k. 47), części zamiennych (k. 63), akcesoria elektryczne (k. 57) kosmetyki samochodowe (k. 59), pranie tapicerki meblowej (k. 69) urządzenie zraszające zest. (k. 67), wpłatę KP za piasek i transport - dla innego adresu J. (...) (k. 128). Ponadto powód przedłożył faktury wystawione na firmę (...), rozliczone w ramach działalności gospodarczej i nie pozostające w związku z remontem mieszkania pozwanych (załącznik C k. 42-69). Także z faktur wystawionych na firmy wykonawców (...) P. F. (załącznik F k. 106-125), E. K. (załącznik G k. 127), Przedsiębiorstwo (...) S s.c. (załącznik B k. 25-37) nie wynika, które z nich dotyczyły remontu mieszkania pozwanych, a jeśli tak w jakiej części, zwłaszcza, że część dokumentów to faktury (...) (...), i dowody WZ potwierdzające jedynie wydanie towaru a nie zapłatę. Faktury wystawiona na K. P. jako nabywcę (załącznik D k. 71-87) częściowo nie zostały opłacone, mogły dotyczyć wydatków zarówno na lokal pozwanych, ale też na jej mieszkanie we W. remontowane i wynajmowane osobom trzecim. Ponieważ część kredytu pozwanych tj. 30 000

zł przeznaczona była na remont mieszkania i wypłacana w transzach przez bank, a pozwani przekazywali środki z kredytu i własne córce i powodowi, nie wykazał powód z jakich środków poszczególne wydatki zostały pokryte. Podsumowując powód nie wykazał ani zakresu, ani wysokości poniesionych wydatków podlegających zwrotowi, a te które mogłyby być uzasadnione uległy przedawnieniu. Ponadto nie stanowiły nakładów wydatki na odnowienie mieszkania po zakończeniu umowy użyczenia w czerwcu 2012 r., gdyż zgodnie z art. 713 k.c. „Biorący do użytkowania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej.”, a nawet gdyby uznać je za nakład (z wyjątkiem prania tapicerki), to i tak uległyby rocznemu przedawnieniu. Ze względów, o których powyżej, powództwo o zwrot nakładów zostało oddalone w całości.

Powód nie udowodnił, by zapłacił wraz z żoną za pozwanych jakąkolwiek ratę kredytu zaciągniętego na mieszkanie. Jedynym dowodem na tę okoliczność były zapiski w kalendarzu zmarłej K. P. (k. 367-382 oraz 405-411). Zapiski te nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c., bowiem nie zostały podpisane przez sporządzającą osobę. Nawet gdyby oceniać ich zawartość, to nie potwierdzają w żaden sposób, że powód z żoną spłacali kredyt za pozwanych. Nie ma na nich żadnego pokwitowania. Powód sam błędził, bowiem w pozwie wskazywał na spłat kredytu na rachunek bankowy, a dopiero w trakcie procesu zmienił wersję na przekazywanie rat gotówką. Brak byłoby podstawy prawnej takiego świadczenia, a i sytuacja finansowa powoda i jego żony nie uzasadniają takich wniosków. Gdyby powód z żoną dokonywali wpłat na rachunek pozwanych lub obsługi kredytu powinni posiadać dowody wpłat lub przelewów, a gdyby przekazywane były gotówką powinni posiadać stosowne pokwitowania. To powoda obciążał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. Skoro powód żadnych dowodów na spłatę kredytu pozwanych nie przedstawił, to żądanie zapłaty kwoty 78 063 zł, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Pozostałą część żądania pozwu obejmowało roszczenie o zwrot równowartości wyposażenia mieszkania przy ul. (...) w kwocie 25 329 zł. Roszczenie to jest bezzasadne i podlegało oddaleniu w całości. Po pierwsze, środki na wyposażenie swojego mieszkania przekazywali lub bezpośrednio nabywali jego wyposażenie pozwani. Pozwany zeznał, że w jego mieszkaniu przy pl. (...) znajdują się meble antyczne i ten styl podobał się córce, kupił więc zarówno zegar ścienny, jak i komodę oraz kredens jako wyposażenie mieszkania, żeby córce się dobrze mieszkało. Na kupno stołu z krzesłami przekazał pieniądze. Te zeznania są przekonujące m.in. złą sytuacją finansową córki i więzią rodzinną. Po drugie, powód nie udowodnił jaka jest wartość wyposażenia, o którego zwrot równowartości wystąpił, co winien uczynić w świetle art. 6 k.c. Po trzecie, powód miał możliwość zabrania wyposażenia, którego nie chcieli pozwani, przed sprzedażą mieszkania w 2016 r. Nie uczynił tego. Po czwarte, powód nie wykazał, by telewizor został przez niego zakupiony, gdyż ze złożonego potwierdzenia (k. 132) wynika, że K. P. nabyła go na raty podając adres ul. (...), B., zatem powód nie wykazał, czy telewizor ten znajdował się w mieszkaniu pozwanych w chwili jego opuszczenia, a następnie sprzedaży, ani jaka jest obecnie jego wartość. Wątpliwe jest, by kupując nowy telewizor na raty na trzy miesiące przed opuszczeniem mieszkania nie zabrali go ze sobą w nowe miejsce.

Dodatkowo należy zauważyć, że powód swoje roszczenie oszacował na łączną sumę 250 657,98 zł, a na jej poczet „zaliczył” otrzymaną od pozwanych darowiznę 60 000 zł, dokonując w pozwie mylnie potrącenia, dlatego dochodził kwoty 190 657,98 zł. Jednak pozwany nie wskazał, na które z tytułów zalicza wskazaną kwotę. Jak wskazał pozwany, jeśli powód poniósł jakiegokolwiek nakłady, kwota 60000 zł rekompensuje jego wkład z naddatkiem.

Zatem żądanie powoda podlegało oddaleniu w całości, o czym Sąd orzekł w pkt. I sentencji wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 98 k.p.c., ustanawiającym odpowiedzialność stron za wynik procesu, powód - jako przegrywający - winien zwrócić pozwanym koszty procesu. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty pozwanych złożyła opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 5400 zł, zgodnie z obowiązującym od 27 października 2016 r. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. O kosztach tych Sąd orzekł w pkt. II sentencji wyroku.

Ponieważ powód zwolniony został od kosztów sądowych częściowo, tj. od każdej z opłat i każdego wydatku ponad kwotę 1000 zł (postanowienie z dnia 19 kwietnia 2017 r. pod sygn. akt I Co 25/17), zatem obciąża go wydatek na koszty stawienia świadka J. H. w wysokości 107,38 zł, poniesiony tymczasowo przez Skarb Państwa, stosownie do art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, o czym Sąd orzekł w pkt. III sentencji wyroku.